

A természetátalakítás dolgozóiról . . .

A mikroklímátológia — a közvetlen földfeletti éghajlati viszonyok kutatásának és átalakításának tudománya — fiatal, mindössze három évtizedre visszatekintő tudomány. Ebből a harminc esztendőből a felszabadulás előtti Magyarországra húsz év esik. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy a mikroklíma kutatásokat, melyek költségesek, s nem egy esetben rendkívül fáradságosak, minden állami támogatás nélkül kellett végeznie egy-két kiváló magyar klimatológusnak, mint például a Szegedi Éghajlati Intézet tanszékvezetőjének, Wágner Richárd professzornak.

Csak a szocializmust építő társadalomnak szükséges igazán olyan tudomány, amely kutatja a növényéghajlati viszonyokat, mert hiszen — közvetlen a föld feletti éghajlati viszonyok kutatása erre ad választ. A gazdag termés, a növénynevelés, új növényfajták sikeres telepítése nagymértékben a mikroklímától függ.

Ma e tudományág dolgozóit megbecsült emberek. Kézszelhető bizonyítékai ennek a Szegedi Éghajlati Intézetben nyerhető tapasztalatok.

A szegedi klimatológusok az Akadémiától első ízben 1950-ben kaptak 32.000 Ft-ot, műszervásárlásra. Azóta évenként rendszeresen támogatásban részesülnek. Intézetük 1952-ben vált ki a Földrajzi Intézetből és kezdettől fogva a mikroklímát kutatást állították a középpontba. Ma már saját újtársaik alapján készített kiváló műszerek egész garnidjának és egy nagyarányú kutatótelep teljes felszerelésének birtokosai.

Munkájuk nem öncélú, hanem drága hazánk felvirágoztatásának szolgálja. Az elmúlt nyáron a kopáros hegyvidék fásításának megoldását kutatták a Bükkben. Ez előtt a homok, különösen a szik mikroklímáját tanulmányozták, e területek jövődelmező növényesítését szemponjtárból. Kiváló eredményeket értek el a rizs szikésen való meghonosítása területén. Berendeki Éva tanársegéd, a kender mikroklímáját vizsgálja. Kutatótársával, Kiss Árpáddal és Wischán Zoltánnal tudományos beszámolóra készül Tiszazug növényéghajlatáról. A gyapot meghonosítása érdekében végezték kísérletek eddig átlag másfél éves természet eredményeztek. Timár Lajos, tudományos munkatárs, a Tiszahullámtéri növényéghajlati térképen dolgozik . . .

Lehetne még a felsorolást folytatni, de ezek is méltóképpen igazolják az intézet jó munkáját. A kutatással párhuzamosan, s éppen ezen keresztül kiválóan teljesíti az intézet másik fontos feladatát, az oktatást. A kutatómunkában ugyanis teljes számban vesz részt az intézet minden dolgozója és hallgatója. A kollektív munka bizonyítéka például; hogy míg 1951-ben 15.000 éghajlati észlelés történt, 1952-ben 55.000 és 1953-ban már 200.000 esetben történt ez meg. Ez az eredmény csak jól szervezett kutatógárdával érhető el. Ez a kollektív munka egyben biztosítja az önálló, tudományos munkára való nevelést is. Egymás után születnek olyan állhatatos és kiváló fiatal emberek, mint Szőke Sándor vagy Korc László III. éves hallgatók, a jövő kutatói.

Wágner professzor elvtárs maga mondotta: „Az önálló kutatómunkára való nevelés nagyon fontos, s ezt a kollektív tudományos munkán keresztül látom biztosítottának.”

Nem kétséges, hogy ilyen vezetést mellett, s olyan évek óta kialakult intézeti erkölcsben, melyben a hallgatók szocialista megőrzésére veszik át intézetüket; ilyen körülmények között a jövőben is jó munkát fognak végezni Délkelet-Alföld természetföldrajzi és mikroklímát kutatásában.

Kerényi György

Jó magyar beszédverseny a Pedagógiai Főiskolán

A felszabadulás óta nyelvünkben is jelentős változás történt. A köznyelv határai kiterjedtek azáltal, hogy a műveltség részesévé váltak sokan olyanok is, akik régebben falusi környezetben éltek, nem érintkeztek huzamosan köznyelvet beszélőkkel, nyelvüket, nyelvhasználatuk határai korlátozták. Ezek a dolgozók most hozzánk, neveikőkhöz fordulnak és tőlünk várják, hogy segítsük őket a művelt magyar emberhez méltó nyelvhasználat kialakításában. Jogosan kívánják azt is a nevelőktől, hogy gyermekeiket tanítsák meg az iskolában a művelt magyar ember beszédére.

A dolgozók fokozottabb érdeklődése anyanyelvünk művelése iránt a leendő nevelőkre fontos kötelezettséget ró. Ez abban áll, hogy hazafias költésességükkel kell tenniük anyanyelvünk ápolását. Főiskolai tanulmányuk folyamán a maguk nyelvét olyannak kell kiművelniük, hogy gondolataik finom árnyalatait is könnyedén, gazdag folyással, jól zengő hangon tudják kifejezni. Ennek a kiművelt, gazdag nyelvnek majd az iskolában és az iskolán kívül is olyan kisugárzó hatása lesz, hogy környezete nyelvét is alakítani tudja.

Főiskolai tanulmányai folyamán minden hallgató foglalkozik a magyar nyelv szerkezeti kérdéseivel.

Nyelvünk látható elemeire van némi gondunk, de az élő szó, a jó magyar kiejtés gondozását elhanyagoltuk. Pedig a nyelvnek elsősorban az érintkezés fontos szerepét kell betöltenie, és ebben a minőségében főleg az élő szó, a beszélt nyelv ereje hat. A beszéd hanganyaga, hangkapcsolási módja, lejtése, dallama is gondozást kíván és minél értéke-sebbnek tartjuk, annál inkább kell gondoznunk, ápolnunk. Igen talá-lóan jegyezte meg Kodály Zoltán: „Semmi sem jellemző annyira egy nyelvre, mint saját hangzása. Olyan ez, mint a virág illata, a bor zamata, a zománc és opál tüze. Megismerni róla a nyelvet már messziről, mikor a szót még nem is értjük. Minden nyelvnek megvan a maga hangszíne, tempója, ritmusa, dallama, egyezőval zenéje. A magyarét egyre többen fűjják hamisan.”

A kormányprogram fontos kötelességünkkel teszi az anyanyel-vünkkel való foglalkozást. A Pedagógiai Főiskola Nyelvtanítási Tan-széke anyanyelvünk kiejtésének ápolását is célul tűzte ki, és ezért jó magyar beszédversenyt rendez. A verseny iránt érdeklődőknek a Pedagógiai Főiskola Nyelvtanítási Tan-széke szolgál részletesebb felvilá-gosítással.

Inczefi Géza főiskolai docens

Láttuk, hallottuk

A menzavezetőség figyelmébe!!! Vajon van-e tudomása az illetékeseknek arról, hogy az I. menza felszolgáló személyzetének egyes tagjai minősíthetetlen hangot használnak a hallgatóknak szemben. Tudják-e, hogy az egyes felszolgáló elvtársak modora és eljárása ízléstelen és sértő a hallgatókhoz nézve? Talán helyesnek tartják, ha a felszolgálók gúnyosan „Anyám”-nak nevezve, tegezve, kultúremlerhez nem méltó kifejezéseket használva beszélnek a fiatalabb hallgatóknak, azokat szemlelmenten tréfiák tárgyává téve? Ugye nem? Ideje volna már, ha a menza vezetősége felfigyelne ezekre a vissza-szó jelenségekre!

E heti tofo-tippjeink: I éven belül eldöntik, hogy hány év múlva fogják tatarozni a Bolyai Intézet külsejét. (Jelen állapotban nem nyerünk vele semmit!) X-esetben írunk a menzának a menzáról és vajmi kevés az eredmény. Tippünk: biztos nem olvas-sák lapunkat a menzairódnál!

2 ember áhitozik az előadások-közi teljes tízperc szünetre, a matematikusok közül: boldog és boldogtalan. Biztos újpünk: hiába...!

Rejtvény pályázatunk: Milyen alapon tartják nyilván a hiányzásokat az Orvoskar Tanul-mányi Osztályán? (Helyes megfej-tések különösképpen, ha orvostan-hallgatók az illetők — nem fog-nak többet igazolatlan órákat ter-hükre róni olyan időpontra, ami-kor órárend szerint nincs is elő-adás!)

SZEGEDI EGYETEM
A Szegedi Tudományegyetem, Orvos-egyetem és Pedagógiai Főiskola lapja Szerkesztő: a szerkesztőbizottság (főadj: Az MDP Egyetemi és Főiskolai Pártbizottsága, a Tudományegyetem rektora, az Orvosegyetem dékánja, a Főiskola igazgatója, a DISZ és a Szakszervezetek)
Telefon: 34-54

Csongrádmegyey Nvonalárpári V Szeged, 1981 Szeged, 1970

Egyetemisták és a menza

Az egyetemi és főiskolai hallgatók életében döntő szerepet játszik a menza, amely nagymértékben befolyásolja hangulatukat, jó vagy rossz kedvüket, sőt bizonyos mértékig tanulmányi munkájukat is.

Az előző évekhez képest a menza jelentős fejlődésen ment keresztül az idei tanévben. Különösen nagy haladást jelentett február hó- napban bevezetett új étkezési mód-szer. Természetesen ez minden problémát még nem oldott meg. Sajnos, a hallgatók többsége, azok akik két óráig vannak az egyete-men, legtöbbször csak egyfajta má-sodik közötti választatnak. Ezt a problémát még most sem oldotta meg a menza, habár már nagyszá-mú kérdés történt a hallgatók rész-ről e hiányosság kiküszöbölésére.

Az új étkezési mód másik hibája, hogy a leveses bögrék tisztasága még ma sem kielégítő. Azt hiszem nem vitás az, hogyha még jó is a menü, a hallgatóknak elmegy az étvágyuk, ha néha olyan bögrében kapják a levest, amelyben már esetleg hat adagot hordtak ki, s annak a maradványai megszáradva ott látszanak a bögrék külse-jén. Ezen a hibán könnyen lehetne segíteni, ha a menza vezetősége emelné a dolgozók létszámát, vagy esetleg a bögrék számát.

Jelentős eredmény az, hogy egyes „nem szeretem” és sokszor elfogyaszthatatlan ételek eltűnnek az étlápról. Így például a »tejbepa-pi«, s a jó paprikás-lecsó, amely csak 4-5 pohár víz mellékeléssel volt élvezhető. Azonban vannak még olyan ételek, amelyeket nyugodtan nélkülözhetne a menza ve-zetősége. Ilyen például: a megrág-hatatlan szarított krumplicsözelek, vagy még ennél is élvezhetlenebb zöldbabkonzerv-főzelék stb.

Egyik jellemző, de nagyon rossz tulajdonsága a menzának: a hullá-mzó étrend. Néha hat-nyolc na-pig nagyon jó minőségű az étel és utána a hónap többi napjain ezt megkoplaljuk. De az ellenkezője is előfordul, hogy a hónap végén jó az étel. Úgy látszik, hogy a be-szerző nagyon hangulat ember lehet.

Ami a legdöntőbb a mi szá-munkra, hogy mindig megkapjuk a megfelelő kalóriamennyiséget. Bizony ez nem minden esetben törté-nik meg. Különösen kevés volt a kalóriamennyiség a vizsga időben, voltak olyan hallgatók, akik 4-6 kilogrammot is fogytak. Ez bizony nem jó reklám a menza számára. Sajnos, az is előfordult, hogy az előírt 10 dkg szalámi helyett csak 6-8 dkg-t kaptak a hallgatók.

Végül néhány szó a személyzet és a hallgatók közötti kapcsolat-ról. A menza személyzete mindig passzívodik a hallgatókhoz, hogy nem becsülik meg, nem értékelik az ő munkájukat, hogy a hallgató-k durvánk, sőt néha szemtelenek is velük szemben.

Ez sokszor így is van. A helyzet az, hogy ha rossz az étel, vagy lassú a kiszolgálás, piszko-sak a bögrék, nyilvánvaló, hogy a hallgatók azoknak a dolgozóknak mondják meg a véleményüket, akik jelen vannak és nem mennek minden problémával a menza ve-zetőségéhez. Persze gyakran elő-fordul, hogy a hangnem nem ép-pen a megfelelő. De az ellenkező-je is előfordul, hogy a dolgozók nem a legfinomabban beszélnek a hallgatókkal. A jövőben legyünk udvariasak egymással szemben és így ezek a nézeteltérések elkerül-hetők.

A menza vezetői és dolgozói ed-dig bebizonyították azt, hogy ne-héz akadályokat le tudnak győzni. Reméljük azt, hogy a fenti hiány-ságokat is rövid időn belül ki-tudják küszöbölni, ami jelentősen hozzájárul a menza színvonalának emelkedéséhez.

— BÁNKUTI IMRÉNÉ Schmidt Janka a Történelmi Intézet tanár-segédje a Magyar Történelmi Társu-lat pályázatán „A szegedi munkás-ság harca a proletárdiktatúráért” című tanulmányával harmadik dí-jat nyert.

Elméleti színvonalunk emelését segíti elő az **ANYAG-ADATSZOLGÁLTATÁS**

SPORT

Miért nincs vízisport Szegeden?

Amilyen nagy örömmel értesültem arról, hogy a Honvéd Sportegyesület beolvadt a Haladásba és így jelentő-ser megerősítette az egyetemi sport-olók táborát, annyira elszomorított az a tény, hogy a híradások között sehol sem olvastam adato-kat arra vonatkozólag, hogy a Halá-dás Sportegyesület felveszi program-mába a vízisportokat is. Márpedig el-képzelhető, hogy a tiszamenti egye-temi városban, ahol több ezer egye-temi és főiskolai hallgató él, az év legnagyobb részét, ne legyen a vízi-sportnak igazi otthona. Sajnos, a hábo-rú sok pusztítással közben „önkre-mentek a Tiszaparton hosszú sorban e helyezett úszó csónakok is. Ha valaki visszaemlékszik a háború előtti évek nyári Tiszájára, élénken emlékez-te: lehet az a kép, amelyhez hozzá-tartozott a vizen nyúzó sokaság csó-rák, kettős, négyes vagy nyolcas pá-rezők. Dorogi mester néhány fest-ményben meg is örökítette ezt a felejt-hetetlen szép képet. Az is nagy érdem-y volt a szegedi egyetem hallgatóinak és barátainak, amikor a budapesti evezős versenyeken iradtak a szegedi egye-tem evezős elveivel és küzdélmet a művegyem, a tudományegyetem és más főiskolai klubok csapatával. Még a „tunyanak” gúnyolt alföldi emberek ezért is megmozgáltak azok a festői szép evezős versenyek, amelyeknek le-veletben a versenyzők legtöbbször vidé-ki városok evezősjei küzdöttek a szegedi csónakokkal és az „Eiffel-to-ronnyal” startolva, enyhén ívben ha-ladva, — nagy igazsággal közepette — eveztek le a hídfól lévő célpontig. Mir ez a szép emlék a múlté, de most nekünk a jövőt kell építenünk és meg kell tenni mindent hogy azokat az adó-tásokat, amelyek a Tisza folyónak a vá-roshoz való közelségéből, enyhé fo-lyásából adódnak, minél inkább fel-használhassuk népünk egészségének, az ifjú-ság erejének, sportterettségének fel-terjesztésére. Az a körülmény, hogy a Ha-ladás Sportegyesület epor-pályája a vá-

ros északi részében, a Tisza mellett, he-lyezkedik el, szinté parancsolólag írja elő hogy a sportpályát melletti partré-zselen helyeztessék el az úszó csónak-ház, ahonnan a csónakok elindulva, csak-hamar elérik a Maros torkolatát és fel-evezhetnek a szeszélyes Maroson vagy a Tiszában, amely legtöbbször údító-tízán vízzel pompás fürdési lehetősé-geket is nyújt. Amikor 1939-ben a szegedi királyi úszó klub eldőlt, már-már majdult kezdve, de néha már ápril-ek is elindultam munkatársaimmal és barátaimmal evező túrákra, m: kettek-ben, hol négyes vagy nyolcas hajók-ban és egy-két órai evezéssel és pom-pás úszással tudtam feltréjni és ed-zésem magamat ahhoz a nehéz murká-hoz, amelyben mi, orvosok élünk. En-nek a hányat nagyon sokan éreztük és ezt volna hívni a pótolni a Haladás Sportegyesület kezdeményezése, amely-hez az első lépéseket már évekel e-zelőt megtejtém, amikor az Országos Tervhivatal kitalálta nekem java-oltam, hogy ne mutassák el a szegedi vízis-port felújítása érdekében az evezős sport otthonainak, az úszó csónakhá-znak létezését. Ezt a javaslatomat több alkalommal, ezabed pársznapon és egyéb alkalomokon is megismét-tem, de sajnos ezidőig a gyakorlati megvalósítás úján még nagyon kevé-s haladás történt. Illetékes személyek ér-deklődése, több helyről hallottam, hogy tudnak róla és nem feledek-tek meg javajátomról, azonban a kivétel még mindig kevés. Arra kérem a Ha-ladás vezetőjét, alakítson evezős szakosztályt és tegye meg sürgősen azokat a kezdeményező lépéseket, ame-lyek ma határolt elzárásoknak a terv megvalósításához. Kellene szerejni né-hány ponton, amelyeknek el lehet-ne helyezni a csónakházat és természetese-n meg kellene kezdeni a leggyorsabb eszközökkel, ka'akkokkal, ké párezők-sékel az evezős sport alapjainak lerá-kadását.

Bajfalvy János dr. egyetemi tanár

Legyen a Haladás valóban a mi csapatunk

A Haladás labdarúgócsapata végre lthón is bemutatkozott — de nem le-het mondani, hogy a bemutatkozás úgy sikerült, mint ahogy mindnyájan szeretnénk volna. A csapat vereséget szenvedett s immár másodszer enge-dett ki kezébe két biztosnak látszó bajnok pont.

A két mérkőzés lefolyása olyan ha-ronló vonásokat mutat, amelyekkel ér-demes foglalkozni. A csapat mindkét esetben kezdésben kezdett s kezdeti lépéseit eredményesen is tudta: az első félidő sikerrel zárult — Buda-peszt és Szegeden egyaránt. A krí-tik's időpont a második félidőben követ-kezett be a Sa'gátarján elleni játé-k során: korábban, a Vasas Irtó ellen, ké-sőbb, a csatársor nem adta ugyan fel-a harcot s minden igyekezet meg-tenni annak érdekében, hogy a győ-zelmet biztosítsa. Amikor azonban a megülő rohamok nem jártak eredménnyel, a csatárok elvesztették ör bi-zalmukat s ez a megindult és egész csapatra áragadt. Az eredmény: 1:0. ből 1:2 és 2:0-ból 2:3.

A VERESÉGEK ARÁNYA NEM ARRA MUTAT.

mintha a csapat teljesítet elvesztet-le volna a fejét, s a szó szoros értelmé-ben ő-szemot volt. Annál kevés-ből, mert a szegedi mérkőzésen a má-sod'k — egybékén, meggyőződéssér-k szerint viharható — gó után a Haladás minden erejét bevette a küzdelemben, és igyekezett legalább kiegyenlíteni.

A küzdelemben és a lelkesedés terén tehát nincs hiba. Úgy tűnik azonban, mintha a csatársor elve lebecsülte ősmagát, mintha eredményesen azaz a meggyőződéssel indult a játéka, hogy egy-két gólnál ügysem felik többre az erejéből s a képességéből. Ennek kö-vetkezményeképpen a döntő pillanatok-ban valóban nem is sikerült további eredményt elérni s a mérkőzések sor-sa ezeket a pillanatokon fordul meg. Az önbizalom hiánya a kritikuss idő szakban, elsősorban a tervszerűség fel-bomlásában mutatkozott meg — az egész játék során pedig abban, hogy a csapat (elsősorban a csatársor) lelke-kesedése és lendületét nem tudja meg-felelő keménységgel párosítani. Természetes, hogy nem durvaúgra gon-dolunk, de az a benyomásunk, hogy a megülő fizikai adottságokat jobban ki kellene használni: elsősorban az igen jóképességű Csáki halmas seb-erejét. A sportterületen kemény játéko-ló vagy tarizókodás m'utálja, hogy a já-tékosok önbizalma körül valami rincs-rendben s enlitt nem tudja az őrinte lelkesedés sem meghozni a maga gyü-mölcet. Ugyazaz ütközik ki abban a urajdonosságban is, amely a csatárok egy részét jellemzi: nem mernek kapu-

ra lépni, úgy látszik, mintha félhenek a felelősségől. Kétségtelen, hogy van ebben önzettség is, s nagyon helyes, hogy van, de helyesen is kell alkalmazni.

A CSATÁRSOR MASÍR RÉSZÉNEK —

elsősorban a mozerékony Rózsavölgyi-rek — szembeszökő vonása a nem egy-zer tervszerűen felállított górra ö-r. Ebben az esetben is alapjában vé-ve jó tulajdonságokról van szó, csak az nem jó, ahogy ez a tulajdonság időn-ként meggyűlváru: a néha gépiesen is megülő befelé való húzóda a szé'ről csak arra jó, hogy az ellenfél véde-lmét tömörítse s az átörés, színpó le-hejtelnére tegye.

Az elmondottak alapján a Haladás csatársorának hibái ké: mozzanában foglalkozni össze. Az egyik a nem mindenben és mindig egységes játé-kmodor és játéktfogás, a másik — az az egész csapatra kihát — az önbizal-m hiánya, különösen a játék döntő erakézaiban. Az első hiba kiküszöbö-lése döntő mértékben közti felada-t, s bizonyosak vagyunk benne, hogy Jery Rudolf — mint oly sok másikat — ezt a feladatot is meg fogja oldani. Az utóbb említett jelereséget viszont nem-csak a közvetlen vezetők orvosolhatja, Itt az egye'em vezetősége éppen olyan hatékonyan járulhat hozzá a hi-ba felszámolásához, mint a Budapesti Haladás-kapuzó.

NAGYON EGYSZERŰ DOLOGRÓL VAN SZÓ minden egyes játékosnak éreznie kell, hogy az egyetem teljes súlyával épügy a csapa, mögött áll, mint a Haladás központja.

Nem szabad azonban megfeledkezni egy másik, rendkívül fontos tényező-ről sem, s ez a közönség. Nyilván-vaó, hogy a csapatnak ezervez egy-éggé, baráji közönséggel kell összeko-vácsolódnia — ez azonban csak akkor követhet be, ha a csapat a közö-n-sége, amely mögött tudja. Az önbizalom akkor lesz szilárd, és a bizonytalanság akkor tűnik el, ha a csapat tapasztalja, hogy van közönség, amely biztatásával támogatja és segít éppen azokban a pillanatok-ban, amikor erre a legnagyobb szük-ség van.

TENY, HOGY A HALADÁS

A Sa'gó arján eleni mérkőzésen el-nyerte a közönség jóindulatát, igazl lelkesedést azonban még nem sikerült kiváltania. Reméljük, hogy a máris megnyilvánult bizalomra a csapat megferetó önbizalommal fel, küzdő-képességét, kellő keménységgel páro-sítja s akkor az egyetem és a városi közönség egyforma büszkeséggel mondhatja: a Haladás valóban a mi csapatunk.

A tanulás általában

Kedves Elvtársak! A tanulás fontosságáról akarok beszélni. A tanulás fontos, elvtársak! Jobban kiélezzve, úgy is kifejezhetném, igen fontos. Tanulni mindenkinek kell. Öregnek és fiatal-nak, aprónak és nagy-nak, neked, (itt a szónok hangja ellágyul, remegővé válik) nekem, neki. (A szónok pillanatnyi szünetet tart, fokozni akarja a hatást, lírá-ba csap át). Elvtársak! Amikor én könyvet fogok a kezembe, nem is tudom, mit érzek. Valami... (Be-lezavarodik a lírába, kapkod a szavak után.) (Többen sietnek a se-gítségére, közbeszólnak. Lírai köz-beszóló: „nem mindennapi”, Ke-vésőbb lírai közbeszólo: „próbálja meg egyszer.”)

(A szónok nem figyel a közbe-szólókra. Az emlékezetében kutat, hogy is fogta, mit is érzett. Végül kivágja magát.) Valami jó érzés könyvet fogni. (megtapsolják) (A szónok tűzbe jön. Még mé-

lyebb hangokat penget a líra húr-ján.) Elvtársak! A könyv az olyan — ejnye milyen is — (már megint belezavarodott.) (Szerencsére csön-getnek.)

Mindenki órára megy, csak a szónok nem. Egy másik karra siet, ott kell anketó tartania a tanu-lásról. Utána konzultációt tart. Persze a tanulásról. Következő előadásának a címe: „A tanulás, mint olyan”. Most beszél a tanulás általános és konkrét jellegéről. Lót-fut egész nap. Csak estefelé t'molyog'aza. A nyelve bedagadt, a torka kiszáradt. Egy társát még ébren találja a tanulóban. Még egyszer mozgásba hozza meggyő-tört nyelvet. A tanulás jelentősé-géről kezd neki beszélni. Az abba-hagyja a tanulást és a szavabavág. — Felkészültél a holnapi szem-i-náriumra?

A szónok megzavarodik: — Ejnye, meg is feledkeztem a tanulásról...!

S. F.